

Nr 24.

Av herr **Siljeström**, om viss ändring i lagen angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål.

Enligt lagen den 4 juni 1886 angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål äger vittne av allmänna medel njuta ersättning till vittnets uppehälle, vilken ersättning må beräknas till högst fem kronor för dag eller, där domstolen i särskilt fall med hänsyn till föreliggande omständigheter så prövar skäligt, till högst åtta kronor. Därjämte har vittnet rätt till reseersättning, om han bor minst fem kilometer från domstolen. Den rätt, som sålunda tillkommer ett vittne, innefattar endast rätt till ersättning för direkta utgifter och detta till belopp, som med hänsyn till nuvarande förhållanden i många fall icke förslå till dessa utgifters täckande. Någon rätt till ersättning för den inkomstminskning i form av avstådda löneförmåner o. d., som vittnet på grund av inställelsen vid domstol kan hava fått vidkännas, tillkommer icke ett vittne.

Visserligen är skyldigheten att avgiva vittnesmål en allmän medborgerlig plikt, men härledd som den är ur ett viktigt samhälleligt intresse, kan det icke vara med rätt och billighet överensstämmande att den, som för fullgörande av denna plikt åsamkas förlust av inkomst, icke skall härför av det allmänna erhålla ersättning. Särskilt obilligt framstår den nuvarande ordningen, när det är fråga om vittnen i små ekonomiska omständigheter. Olägenheterna med de nuvarande reglerna ha fått en särskild aktualitet under sista tiden, då det ofta inträffat, att värnpliktiga, som under beredskapsinkallelser på långt avstånd från hemorten blivit åsyna vittnen till vissa händelser, sedermera efter tjänstgöringens slut inkallas att vittna. Såsom regel torde dessa personer under de dagar, som åtgå för resa och inställelse, nödgas avstå från sin dagspenning. Men domstolen kan, såsom nämnt, icke tillerkänna ersättning för den förlorade dagsinkomsten. Villigheten att vittna, i allmänhet icke särskilt stor, förbytes lätt i motsatsen.

På grund härav får jag hemställa,

att riksdagen för sin del ville besluta sådan ändring i lagen den 4 juni 1886 angående ersättning av allmänna medel till vittnen i brottmål att domstol äger rätt att tillerkänna vittne förutom gottgörelse för resekostnader ersättning för inställelse dels för dag högsta åtta kronor för uppehälle dels ock i särskilt fall för tidsspillan.

Stockholm den 20 januari 1942.

Gösta Siljeström.